TurquÃa: da tentaciÃ³n ao pecado

Description

O Partido de Xustiza e Desenvolvemento (AKP), islÃ¡mico moderado, venceu con toda evidencia nas elecciÃ³ns celebradas o pasado domingo en TurquÃa ao derrotar ao seu mÃ¡is directo rival, o Partido Popular Republicano (CHP), socialdemÃ³crata, de Deniz Baykal por unha ampla marxe. O AKP obtivo un 34 por cento de apoio e pode formar goberno en solitario, fenÃ³meno insÃ³lito neste paÃs nas Ãºltimas dÃ±ecadas. O AKP terÃ¡ maiorÃa absoluta na Gran Asemblea Nacional, mentres que o CHP obtivo menos do vinte por cento. NingÃºn outro partido acadou mÃ¡is do 10 por cento dos votos, un requisito imprescindible para obter representaciÃ³n parlamentaria. Todos varridos do mapa, vÃctimas dunha normativa electoral calculada para derrotar aos islamistas e impedir a traducciÃ³n parlamentaria do problema curdo.

A estratexia orientada a evitar o ascenso islamista fracasou estrepitosamente. O pasado 20 de setembro, a seis semanas das elecciÃ³ns, o Alto ComitÃ© Electoral, invalidaba a candidatura do lÃder do AKP, Recep Tayyip Erdogan, pero a ola xa estaba en marcha e ninguÃ©n a podÃa parar. Â¿NinguÃ©n? En pura aritmÃ©tica electoral, non, pero a elecciÃ³n turca complica un pouco mÃ¡is o empeÃ±o da administraciÃ³n Bush que conta naturalmente con Ankara como punto de apoio indispensable para organizar unha intervenciÃ³n militar contra Iraq.

Â¿E os militares turcos? En 1997, a sÃºa presiÃ³n foi decisiva para forzar a demisiÃ³n dun primeiro ministro islamista, Necmettin Erbakan. Cinco anos despois semella que de ben pouco valeu aquel golpe brando, se ben certamente conseguiu abrandar boa parte do movemento islamista e facelo mÃ¡is aceptable aos ollos do Consello Nacional de Seguridade, autÃ©ntico lastre da soberanÃa popular e democrÃ¡tica en TurquÃa e a quen se lle encomenda a mellor interpretaciÃ³n da defensa dos intereses vitais do paÃs.

Â¿Principio da fin da laicidade turca? EstÃ¡ por ver. Son moitos e poderosos os que estÃ¡n pendentes do mÃnimo pretexto para eliminar aos islamistas da paisaxe polÃtica, pero un compromiso semella inevitable. Erdogan, vÃctima desa persecuciÃ³n a pesar de demostrar a sÃºa valÃa e honestidade como alcalde de Istanbul, personifica esa espada de Damocles que obriga a formular un islamismo light e aceptable, ou quedar Ã¡ marxe, como lle aconteceu aos duros e agrupados hoxe no Saadet de Erbakan. Oficialmente, o AKP non Ã© un partido islamista, senÃ³n conservador, de centro dereita e proeuropeo. A sÃºa proposta Ã© de rexeneraciÃ³n do sistema polÃtico e non de introducciÃ³n da axenda islÃ¡mica. AÃnda asÃ, a pesar das reiterativas defensas do libre mercado, da democracia, e da propia ConstituciÃ³n turca, poucos confÃan. Os primeiros, os propios militares, que contaban cunha victoria mÃ¡is moderada que os obrigara cando menos a cogobernar, e que estarÃ¡n Ã¡ espreita para retomar, de ser necesario, o control dunha evoluciÃ³n que se lles foi das mans. O ataque contra Iraq poderÃa brindar a excusa perfecta.

Mentres tanto, Erdogan, o gran trunfador da xornada, terÃ¡ que conformarse con manexar os fÃos do poder dende a segunda liÃ±a ata que se lle perdonen as soflamas poÃ©ticas verquidas hai xa cinco anos nun mitin en Siirt: Ã¢Â?Â?As mezquitas son os nosos cuarteis, os minaretes as nosas baionetas, as cÃºpulas os nosos casos e os crentes os nosos soldadosÃ¢Â?Â•. Demasiado belicoso, dixeron entÃ³n, os militares turcos.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Date Created
Novembro 7, 2002

Meta Fields

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2002-11-07 00:00:00